

Ο ΕΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΑΡΙΘ. 242.

ΣΥΡΟΣ ΤΗΝ 6. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1843

ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ

Ἀποῦ διὰ τῆς θείας ἀντιλήψεως ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος ἀνέλαβε τὴν κυριαρχίαν του, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας τὸ Ἕλλην. ἔθνος κατατάσσεται μεταξὺ τῶν συνταγματικῶν ἐθνῶν, εἶναι ἐπαναγκαστὴς νὰ καταβάλλῃ θρησκευτικῶς πᾶσαν φροντίδα διὰ τὴν διατηρήσῃ ἐν αὐτῷ ὀλοκλήρως τὴν Νομοθετικὴν ἐξουσίαν, εἰάν θέλῃ σταθερᾶν τὴν ἐλευθέραν ὑπαρξίν του καὶ τὴν εὐδαιμονίαν του· διότι ἡ παραχώρησις ὁποίας δὴ ποτε ἐλαχίστης μερίδος αὐτῆς δὲν θέλει βραδύνει νὰ ἀνυψώσῃ ἐπὶ τῆς κυριαρχομένης δυνάμεώς του ἄλλην δύναμιν ἰσχυροτέραν, ἥτις ἐπὶ τέλος θέλει συγκεντρώσει ἐν ἐκυτῇ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, καὶ καταστήσει πραγματικῶς ἀνυπαρκτον τὴν κυριαρχίαν του. ἐντεῦθεν, ἡ σύστασις σώματος τινος οὐδετέρου ἔχοντος τὴν δύναμιν νὰ ἐπικρίνῃ ἢ νὰ ἀποβάλλῃ τοῦ λαοῦ τὴν θέλησιν εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν κυριαρχίαν τούτου, καθόσον ἡ ἀνεξάρτητος καὶ ἀνωτέρα θέσις τοῦ εἰρημένου σώματος παρέχει εἰς αὐτὸ τὴν εὐκολίαν νὰ αἰκιοποιηθῇ ἀκωλύτως τὴν Πολιτικὴν δύναμιν, ὅτε ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος ἔχει δικαίωμα ν' ἀποποιηθῇ τὴν παραδοχὴν τῆς κοινῆς θελήσεως.

Ἐάν τὸ Ἕλληνικὸν ἔθνος παραδεχθῇ διὰ τοῦ κοινωνικοῦ συναλλάγματος τὴν διαίρεσιν τῆς Νομοθετικῆς ἐξουσίας, πρέπει νὰ ἔχη πρὸ ἐσφαλμάτων τοῦ να ἀναπόφυκτα ταῦτα ὀλέθρια ἐπακόλουθα, καὶ νὰ ὑπομένῃ τὸ αἰώνιον αἰσχρὸς ὅτι ἐκουσίως ἀπώλεσε τὸ πλέον ἀνεκτίμητον καὶ ὑπέρλαμπρον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον μετὰ τσαύτας θυσίας καὶ πολυετείς ἀγῶνας ἠδύνηθη ν' ἀπολαύσῃ. Καὶ ἀναμφόβως διὰ τῆς διαίρεσεως τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας εἰς Βουλὴν τῶν ἀντιπροσώπων καὶ εἰς ἄνω Βουλὴν ἢ καὶ Γερουσίαν, διαμελίζεται ἡ Κυριαρχία τοῦ λαοῦ, καὶ παραχωρεῖται ἅπασα σχεδὸν ἡ ἐυχαρμία του εἰς τὴν δευτέραν, καθόσον αὕτη ὡς ἀνωτέρα παρέχει ἐν αὐτῇ τὸ αὐτεξούσιον

ν' ἀποβάλλῃ τὰς ἀποφάσεις τῶν Βουλῶν τῶν ἀντιπροσώπων, εἰς τὸ ὅποιον φυσικῶς ῥέπει ἐφόσον τὰ μέλη τῆς ὡς μὴ ἐκλεγόμενα ἀπὸ τὸν λαὸν ἀποδέξοντο μᾶλλον εἰς τὰ ἰδιαίτερα παρὰ εἰς τοῦ λαοῦ τὰ συμφέροντα.

Ὁ Ἕλληνας λαὸς διατηρῶν ἐν ἐκυτῷ πλήρη τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν του, δὲν πρέπει νὰ πτοῖται ποσὸς ἀπὸ τὰ φθόνηρα τὰ ὁποῖα ἐνσπείρουσι οἱ σπουδάζοντες προνόμια καὶ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα μόνον δύνανται νὰ ἐλπίσωσι διὰ τῆς συστάσεως ἐνὸς οὐδετέρου σώματος ἢ παραστάσεως τῶν ὅτι τὸ σῶμα τοῦτο θεωρεῖται ὡς ἀντιζῶγον καὶ διαλλακτικὸν μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Βασιλέως, δὲν εἶναι εἰμὴ ἀπλοῦν σόφισμα. Ὁ θεμελιώδης νόμος πρὸς ἀποφυγὴν ὀλεθρίων συνεπέων καθιερεῖ τὸ δικαίωμα τοῦ κωλύειν (veto) πᾶν ὅτι δυνάμενον νὰ ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ἰσορροπίαν τοῦ Κράτους· ὥστε προκυπτούσης τινος συγκρούσεως μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων καὶ τοῦ Βασιλέως περὶ τινος ἐσπευμένου ἢ ἐπαχθοῦς νόμου, ὁ Βασιλεὺς διὰ τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος δύναται νὰ σταματήσῃ πάραυτα τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀντιπροσώπων, εἴτε διὰ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐκ μέρους του κυρώσεως τοῦ νόμου τούτου, εἴτε διὰ τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς.

Εἶναι ἀληθὲς καὶ διάφορα παραδείγματα προσφέρει ἡ νεωτέρα ἱστορία, ὅτι κατὰ τοῖς πολιτικοῦς περισπασμοῦς τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν βρασμῶν τοῦ ἐπαναστατικοῦ πνεύματος των, πολλάκις πολλὰ ἀποφάσεις τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ ὑπαγορευόμεναι ὄχι ἀπὸ ἐλευθέρων κρίσεων καὶ θέλησιν ἀντέκειντο εἰς τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα, παρετηρήθη δὲ ἄλλοτε πολλὰ εἰς αὐτῶν ἦσαν περιτταὶ ἐφόσον δὲν ἐπρεκαλοῦντο ἀπὸ τὴν ἀνάγκην, διότι εἰς τὰ Συνταγματικὰ Κράτη αὕτη μόνη ὑπαγορεύει τὴν αὐταξίαν νόμων κατὰ διαφορὰν τῶν ἀπολύτων ἐπικρατειῶν, εἰς τὰς ὁποίας οἱ νόμοι ἔργον τῶν χειρῶν ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου στηριζόμενου εἰς τὸ αὐθαίρετον, δὲν προκαλοῦνται ὡς ἐπιτοπλιστον ἀπὸ τὴν ἀνάγκην, καὶ πολ-

λαπλασιάζονται κατὰ τὴν φαντασίαν τοῦ Μονάρχου. Ἄλλ' εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ταύτας, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι δύνανται νὰ συμβῶσι τὰ τοιαῦτα καὶ παρ' ἡμῶν, χωρὶς τῆς ἀνάγκης τῆς ἐπικρίσεως τοῦ οὐδετέρου σώματος ἢ τοῦ ἀνυπαρκτοῦ διαλλακτικοῦ χαρακτηῆρος του, τὸ ἐπινοηθὲν μέσον τοῦ κωλύειν τὰ ἐπικίνδυνα θέλει ἐπαναφέρει τὰ πράγματα εἰς τὴν προτέραν τῶν τάξιν, καθόσον ὁ Βασιλεὺς ἀναβάλλει τὴν κύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν ἀντιπροσώπων, ἢ διαλύει τὴν Βουλὴν τῶν προσκαλῶν ἀμέσως τὴν συγκρότησιν τῆς διὰ τῆς ἐκλογῆς νέων ἀντιπροσώπων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνδικλάττονται τὰ διεστώτα, καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ Κυριάρχου λαοῦ δὲν προσβάλλεται οὐδαμῶς, καθόσον εἰς τὴν δευτέραν περίπτωση ἢ ἀντικατάστασις ἑλλῶν ἀντιπροσώπων διατηρεῖ ἀπαραιμῶτα τὰ δικαιώματά του, ἐν ᾧ καιρῶς προσβάλλεται ὅταν αἱ ἀποφάσεις του πρέπει νὰ ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐπίκρισιν τοῦ οὐδετέρου σώματος.

Ἡ αὕτη προσβολὴ κατὰ τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ προκύπτει ὡσαύτως διὰ τῆς διαίρεσεως τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας σκοπὸν ἔχουσης τὴν σύγχρονον συζητήσιν προσχεδίου νόμου τινος καὶ εἰς τὰς δύο βουλὰς, διότι τοῦτο προϋποθέτει ὀλίγην πείσιν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ, διαφθορὰν ὡς ἐκ τῶν παθῶν των, ἑλλειψιν γνώσεως ὡς πρὸς τὴν διάκρισιν τῶν γενικῶν συμφερόντων καὶ ἀστασίαν χαρακτηροῦ ἢ σύγχρονος καὶ εἰς τὰς δύο βουλὰς συζητήσιν τοῦ αὐτοῦ προσχεδίου ἐπινοηθεῖσα πρὸς ἀποφυγὴν δῆθεν κινδύνων εἰς τοὺς ὁποίους δύναται τὸ κράτος νὰ ὑποπέσῃ, ὡς ἐκ τῶν βλαβῶν ἢ ἐσφαλμένων ἀποφάσεων τῶν ἀντιπροσώπων, εἶναι πλάσμα τῶν ἡγεμόνων, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκουν τὴν σωτηρίαν των καθ' ὅλας τὰς μεγάλας συγκρούσεις μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ὑπαρξίν ἐνὸς τοιαύτου παρ' αὐτῶν συστηνομένου σώματος, καὶ οἱ ὅποιοι διὰ τοῦ μέσου τούτου προτίθενται νὰ ἐχῶσι τὸν λαὸν ὄσον τὸ δυνατόν περιορισμένον. Ἐν ὑποθέσει μὲν ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἐλαττώματα εἰς τοὺς ἀν-

προσώπων του λαού ἄραγε δὲν δύνανται νὰ ὑπάρχωσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὰ μέλη τῆς ἄνω βουλῆς, ἢ ὁποία σύγκριται ὡσάντως ἐξ ἀνθρώπων ὑποκειμένων εἰς τὰ ἀνθρώπινα πάθη; Πρέπει νὰ ἀποδίδωμεν δλας τὰς ἀρετὰς εἰς τὰ μέλη τῆς Βουλῆς ταύτης, διότι ὁ Βασιλεὺς ἐκλέγει αὐτὰ μεταξὺ τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν πλουσιωτέρων, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καθὼ ἐπεριδόμενοι εἰς τὴν τυχαίαν συνδρομὴν τῆς τύχης ἀμολοῦν πάντα ἠθικὸν στολισμὸν καὶ ὑπάρχουν οἱ πλέον ἀπαίδευτοι καὶ οἱ πλέον ταραχοποιοί;— Τὰ λάθη εἶναι ἴδια τῶν ἀνθρώπων! ἐκ τούτου δὲ ἐπόμενον νὰ λαμβάνεται καὶ αὐτὴ ἡ ἄνω Βουλὴ, τὸ ἀριστούργημα τῆς ἡγεμονικῆς ἐπινοήσεως! ἐντεῦθεν δύο γινώμαι ἐπιζήμιοι εἰς τὸ ἔθνος καθόσον ὁ Βασιλεὺς δὲν δύναται νὰ παραδεχθῆ τὴν μίαν διαφωνοῦσιν τῆς ἄλλης, ἐντεῦθεν ἡ ἀναβολὴ καὶ ὀπισθοδρομήσεις τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἀποχρῶσα ἀποδείξει ὅτι ἡ διαίρεσις τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας εἶναι αὐτόχρημα ἐπιβλαβὴς, καὶ κατὰ συνέπειαν περιττὴ ἢ οὐχ ἄχρονος συζήτησις τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου καὶ εἰς τὰς δύο Βουλὰς.

Εἰς τὰ μικρὰ κράτη, ὁποῖον εἶναι τὸ τῆς Ἑλλάδος, ὅπου μάλιστα δὲν ὑπάρχει φυσικὴ Ἀριστοκρατία καὶ εἰς τὰ ὁποία ἡ θεσμοθεσία μήτε πλάττει, μήτε ἐνισχύει αὐτήν, ἀρκεῖ πάντοτε μία Βουλὴ. Οὐδὲ δυνάμεθα πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐναντίας γνώμης νὰ λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὴν Ἀγγλίαν, διότι τὸ μέγα τοῦτο ἔθνος περιεῖχεν ἐν αὐτῷ τῆς φυσικῆς ἀριστοκρατίας τὸ στοιχεῖον τοσοῦτον ἰσχυρὸν, ἕνεκα τῶν μεγάλων ἰδιοκτησιῶν καὶ ἀπέριων πλοῦτων, τὰ ὁποῖα ἀπ' αἰῶνων εἶχον συσσωρευθῆ εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν, οἵτινες ὀλιγώτεροι ὄντες τὸν ἀριθμὸν παρὰ τὰς λοιπὰς τάξεις ἠῤῥῆσαν τὰ ἐπίκτητα δίκαιά των, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβον ἄμεσον θέσιν μετὰ τὸν ἡγεμόνα ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ συμπεραληθῆ ὡς σῶμα ἀποτελοῦν μέρος τῆς κυριαρχίας τοῦ Ἀγγλικῆς ἔθνους κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ θεμελιώδους νόμου του, χωρὶς κίνδυνον νὰ καταστραφῆ ἡ κοινωνικὴ τάξις του, καὶ χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ τὰς συνεπειὰς αἱματηρῆς ἐπαναστάσεως ἰδίως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὸ περὶ τῆς διαίρεσεως τῆς Νομοθετικῆς ἐξουσίας ζήτημα ἐπροτάθη καὶ ἐπὶ τῆς συντακτικῆς συνελεύσεως τῶν Γάλλων, ἢ ὁποία γνωρίσασα ὅτι ἡ ἄνω βουλὴ ἠθελε κατασταθῆ τὸ καταφύγιον τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ χρησιμεύσει πρὸς συντήρησιν τοῦ Τιμαρικῆς συστήματος, ἐθέσπισε τὴν ἐνότητα τοῦ Νομοθετικῆς σώματος κατὰ πλειοψηφίαν 911 πρὸς 89 ψήφους, ἀλλ' αἱ μετὰ τὴν ἀποκλιάστασιν τῶν Βουρβόνων συνελεύσεις παρεδέχθησαν τὴν διαίρεσιν τοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἡσυχάσεν τὴν ἐκτεταμένην ἀριστοκρατίαν, ἢ ὁποία διὰ τῶν συνεχῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων ἀπαιτήσεων τῶν παλαιῶν προνομίων τῆς, διετάραττε τὴν κοινὴν τάξιν τοῦ ἔθνους ἐκεῖνου.

Τὸ καθ' ἡμᾶς σεβόμενοι μέχρι λατρείας τὰ παρὰ τῶν ἐνδόξων νομοθετῶν τῆς Ἐπιδαύρου ἢ Τροιζήνος καθιερωθέντα, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ συμπεράνωμεν συμπεροτέραν τὴν διατήρησιν τῆς ἐνότητος τῆς Νομοθετικῆς ἐξουσίας συμφῶνως μὲ τὰ προνομιοθετημένα ὅτι ἡ Νομοθετικὴ ἐξουσία ἀνήκει εἰς τὸ σῶμα τῶν ἀντιπροσώ-

πων τοῦ λαοῦ (ἄρθ. 40 συντάγμ. Τροιζήνος καὶ ἰς' τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ Νόμου).

I. B.

Σ. Σ. Ἐπιπλὴν ἢ ἐκ μέρους τοῦ ἔθνους παραδοχὴ μιᾶς ἢ δύο βουλῶν εἰς τὴν συνθεσύνταξιν τοῦ συντάγματος ἀποτελεῖ σπουδαῖον ἢ σοβαρὸν ζήτημα, ὑπάρχουν δὲ πολλοὶ ὑπὲρ καὶ κατὰ λόγους, διὰ ταῦτα ἐπετρέψαμεν καὶ ἐπιτρέπομεν νὰ δημοσιεύωνται διὰ τῆς Ἐφημερίδος μας ὅσαι διατριβαὶ ἀφορῶσαι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο μᾶς διευθύνονται ἐναπόκειται δὲ εἰς τοὺς κυρίους πληρεξουσίου, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνεπιστεύθη τὸ ἔθνος τὴν ἱεράν παρακαταθήκην τῶν ἐλευθεριῶν καὶ τῆς εὐμερείας του, νὰ σταθμίσωσι διὰ τῆς σταθμῆς τῆς συνειδήσεως, τῆς συνέσεως, τῶν γνώσεων, τῆς πείρας, τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ ἔθνους μας καταστάσεως τὰς διαφορὰς ταύτας γνώμας, καὶ ν' ἀποφασίσωσιν ὅ,τι νομίσουν ὅτι δύναται νὰ ἦναι συντελεστικώτερον εἰς τὴν ἐθνικὴν μας εὐμερίαν καὶ πρόσδον.

Καταχωρήσαντες εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς Revue des deux Mondes περιοδικῆς ἐν Παρισίοις ἐκδιδόμενου συγγραμματος ἐρανίσθημεν ἄρθρον, ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ γνωρίσῃ τὸ πανελλήνιον πόσον ἐσφαλμένην ἔχεν ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἰδέαν περὶ τῶν πραγμάτων μας, καὶ εἰς ποίαν αἰτίαν ἀποδίδουν τὸ μέγα καὶ ἐκλαμπρον συμβᾶν τῆς 3. Σεπτεμβρίου, ἐξεθέσαμεν εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον μας ὅσας ἢ στενότης του μᾶς ἐπέτρεπε νὰ προσθέσωμεν τότε παρατηρήσεις, ὅτι δηλ. ἐν μόνονόμῳ τὸ ἐθνικὸν ὑπάρχει ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἢ ὅτι οἱ Ἕλληνες συναίσθανόμενοι ἐξ ἐνὸς τὸ τῆς εὐγνωμοσύνης βαθύτατον αἶσθημα ὑπὲρ τῶν τριῶν προστατριῶν τῆς Ἑλλάδος δυνάμεων, συναίσθανονται ἐξ ἑτέρου τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν των, καὶ δὲν θέλουν παραβλέψῃ διὰ κἀνένα λόγον πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ φθάσῃ ταχύτερον καὶ ἀσφαλέστερον εἰς αὐτὸν ἄλλ' ἢ τὴν νομιζόμεν καθήκον μας νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς παρατηρήσεις μας ταύτας καὶ ἄλλας, διὰ νὰ μὴν ὑποτεθῆ, ὅτι συμμεριζόμεθα κατὰ πάντα τὴν γνώμην τοῦ συγγραφέως τοῦ εἰρημένου ἄρθρου, ὅστις μακρὰν τῆς Ἑλλάδος εὐρισκόμενος, δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ μὲ ἀκρίβειαν ὡς ἡμεῖς τὰ ἐντὸς τῆς κοινωνίας μας συμβαινόντα.

Ὅτι τὸ κίνημα τῆς 3 Ἰβρίου δὲν ὑπῆρξε κομματικόν, ἀλλὰ κίνημα τῆς θελήσεως καὶ εὐχῆς ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους, γίνεται πρόδηλον ἀπ' αὐτὰ τὰ ἴδια πράγματα, ἀπὸ τὰς ἐξῆς δηλαδὴ περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀφίνουσιν κἀμὲν νομιζόμεν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν.

Ὁ Συγγραφεὺς τῆς Revue des deux Mondes συμφωνεῖ μὲ ὅσα ὁ περιοδικὸς τῆς Ἑλλάδος τύπος καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὸ συμβᾶν τῆς 3. Ἰβρίου ἐντὸς τῆς καλῆς πίστεως καὶ συμφωνᾶ μὲ τὸ ὑψηλὸν καθήκον του στεντορεῖα τῆ φωνῆ διεσάπισεν, ὅτι δηλ. ἡ σπατάλη τῶν προσόδων τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου αἱ ὁποῖαι ἐπροόδουσαν προηλθεν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ξενικοῦ στοιχείου ὅτι τὸ πῆσον Κυβερνητικὸν σύστημα δὲν ἐδικαίωσε τὰς προσδοκίας τῶν τριῶν συμμάχων δυνάμεων ὅτι ἡ μεταφύτευσις τῆς βασιλικῆς ἀποι-

κίας εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπῆρξεν ἡ πληγὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου ὅτι ἡ Γερμανικὴ ἀπαρτίτις (bagage) κτερέρορθε τὸ δάνειον τῶν 60 ἑκατομμυρίων, ἐκτὸς τῶν 12 ἑκατομμυρίων τῶν καθιερωθέντων πρὸς ἀποζημίωσιν τῆς Τουρκίας ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐπλήρωσε διὰ νὰ ἔχῃ Βαυαρὸς, καὶ πάλιν ἐπλήρωσε διὰ νὰ μὴν τοὺς ἔχῃ πλέον ὅτι ἐυστήθη εἰς τὰς πτωχὰς Ἀθήνας αὐτὴ καθ' ὁμοίωσιν τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατορῶν ὅτι ἀπειροὶ ποσότητες χρημάτων ἐδαπανήθησαν πρὸς συντήρησιν ἀνωφελῶν ὑπαλλήλων ὅτι τὸ χαρτόσημον ἐξετάθη ὡς πένθιμον σημεῖον ἐπὶ πάσης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιφανείας ὅτι ἡ μὴ εἰσαξις τοῦ συνταγματικοῦ πελιτεύματος ἐν τῇ Ἑλλάδι ὑπῆρξε τὸ αἷτιον τῆς δυστυχίας τοῦ τόπου κλπ. Ἐνῶ δὲ συμφωνεῖ μ' ὅλα ταῦτα ὁ συγγραφεὺς τοῦ περιού ὁ λόγος ἄρθρου, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων δυστυχίσαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ταπεινωθέντος, περιφρονηθέντος, θεωροῦντος ἐπιβουλεμένους καθ' ἑκάστην τὰς ἐλευθερίας του, χρεωκοπήσαντος, καὶ ἐνὶ λόγῳ κινδυνεύσαντος νὰ ἐξανδραποδισθῆ, ἐθεωρεῖτο ὡς ἀνκόφευκτον ὅτι ἠθέλει νύψωσει τὴν βροντώδη φωνὴν του καὶ κινήσει τὸν ἰσχυρὸν βραχίονά του διὰ νὰ ζητήσῃ ὅ,τι τὴν 3 Ἰβρίου δικαίως καὶ ὡς ἀνήκει εἰς ἔθνος ἄξιον νὰ συγκαταριθμηθῆ μεταξὺ τῆς Εὐρωπαϊκῆς οἰκογενείας ἐξήτησεν, εὐαρεστείται ν' ἀποδίδῃ τὸ κίνημα τοῦτο εἰς εἰσηγήσεις ξενικῆς ἐπιβόρως, ὡς νὰ ἐπερίμεναν οἱ Ἕλληνες νὰ τοὺς παρακινήσωσιν ἄλλοι εἰς ὅ,τι αἱ οὐχαι τῶν πληγῶν των, τὰ ἠκρωτηριασμένα μέλη των, οἱ ἰσάροι τῶν συγγενῶν των, τὰ ἐρείπια τῶν πόλεων καὶ τῶν οἰκιῶν των, ἡ πείνι καὶ ἡ ἐδαικί των, ὁ ὑπὲρ τῆς πατρίδος διακλήσις ἐρωτῶν καὶ, τέλος, ὁ περιοδικὸς τύπος των ὁ ἀντιπροσωπεύων τὴν κοινὴν γνώμην ἀκαταπαύτως καὶ καθὲς κἀστην τοὺς παρεκίνει ἐπομένως εἰς τὸ κίνημα τῆς 3. Ἰβρίου, εἰς τὸ ὁποῖον συνεμέθεξεν ὀλοκλήρου ὁ λαὸς, ὁ στρατὸς καὶ οἱ ἐν τῇ πρωτεύουσιν ἄρχοντες, δὲν ἔλαβον μήπως μέρος ὅλοι οἱ εἰς ὅλα τὰ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τοῦ ἄρθρου, φανταζόμενα ἀνήκοντες κόμματα; ἢ μήπως δὲν ἐξεφράσθη τὸ ἔθνος ὀλόκληρον διὰ τῶν δημοτικῶν συμβουλιῶν του καὶ διὰ τοῦ περιοδικοῦ του τύπου, ὅτι τὸ κίνημα τῆς 3. Ἰβρίου ἐκινήθη καὶ ἐπραγματοποιήθη σύμφωνα μὲ τὰς εὐχὰς καὶ τὴν θέλησίν του; Μακρὰν λοιπὸν ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρηθῆ ὡς κίνημα εἰσηγήσεων ξενικῆς ἐπιβόρως, ἐθεωρήθη καὶ θεωρεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀληθεῖς καὶ γησίους τῆς Ἑλλάδος φίλους ὡς ἐθνικόν, διότι δι' αὐτοῦ μόνου ἐστερεώθησαν αἱ δι' ἀπέριων αἱμάτων καὶ θυσιῶν ἀποκτηθεῖσαι, καὶ ὑπὸ τῆς ξενοκρατίας παραγνωρισθεῖσαι καὶ καταπατηθεῖσαι ἐλευθερία μας.

Δὲν εἴμεθα Ῥῶσοι, Γάλλοι ἢ Ἀγγλοὶ. Καυχόμεθα ὅτι εἴμεθα καὶ θέλομεν εἶσθαι πάντοτε ἀφοσιωμένοι εἰς μὴν τὰ τῆς πατρίδος μας συμφέροντα. Ἐπίσης σεβομεθα τὰ ἔθνη ταῦτα καὶ τὰς κυβερνήσεις των καὶ εὐγνωμονοῦμεν πρὸς αὐτὰς διὰ πᾶν ὅτι συνήργησαν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας μας. Θρησκευτικῶς καὶ εὐαγγελικῶς ὀφείλομεν νὰ ἀγαπᾶμεν τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς, ἀνθρώπιως ὁμῶς καὶ πολιτικῶς θέλομεν ἀγαπήσειν καὶ ἀγαπᾶν πάντοτε τοὺς ἀγαπῶντας ἡμᾶς ἢ ὅσους ἐνεργοῦν ὑπὲρ

της προόδου και της ευημερίας μας, και θέλουν
μας συνδράμει δια να φθάσωμεν ταχύτερον
και ασφαλέστερον εις τον ύψηλον προορισμόν
μας· δέν δυνάμεθα όμως ουδέ κατά τουτο να
συμφωνήσωμεν με τον συγγραφέα του περι ου
δ λόγος άρθρου, αξιούντες ότι η Ρωσία είναι
φυσική πλην αναγκαία της Ελλάδος έχθρά·
διότι εκτός του ότι ο έχθρός δέν δύναται πο-
τε να θεωρηται ως αναγκαίος, η νεώτερα της
Ελλάδος ιστορία μάς διδάσκει άρκούντως, ότι
η Ρωσία σύμφωνος με τάς λοιπάς δύο συμ-
μάχους της δυνάμεις την Γαλλίαν, και την
Αγγλίαν, έτενε προς ήμάς προσιτάτιδα χείρα,
μας έβουλήθησε και μάς απέκατέστησε τη συμ-
πράξει αυτών έθνος ανεξάρτητον και αυτόνο-
μον.

Ανέγνωμεν εις την έφημερίδα ονομαζομέ-
νην της Κωνσταντινουπόλεως υπ' αριθ. 61.
άρθρον χρονολογημένον από την 11 Νοεμβρίου,
διά του οποίου ο συντάκτης της έφημερίδος
αυτής πραγματευόμενος περί της Τουρκίας,
και διαφιλονικιών την γνώμην διαφόρων της
περωτισμένης Ευρώπης συγγραφέων, ειπόντων
οτι η Ευρώπη δέν δύναται να εξασφαλισθ ή
διά τούς κινδύνους τούς οποίους μέλλει να δια-
τρέξη από το μέρος της Ανατολής, ειμή δια
της συστάσεως επί του Βοσπόρου Βασιλείου ισ-
χυρού και ανεξαρτήτου, αξιοί· οτι οι συγγρα-
φείς ουτοι αντί να ζητήσωσι και άνεύρωσι την
εξασφάλισιν ταύτην όπου πραγματικώς υπάρ-
χει, την ζητούν όπου δέν υπάρχει, όπου δέν θέ-
λει ύπάρξει και ουτε δύναται να ύπάρξη· οτι
δέ κυριεύομενοι από μανίαν έπωσθήποτε προ-
τιμούσιν την Ελλάδα, ητις δέν δύναται ποτε
να αλλοιωση την κατάστασιν της την οποίαν
παρομοιάζει ο συντάκτης με κατάστασιν έμβρύ-
ου, παρά την Τουρκίαν, ητις έδωκε δείγματα
μεγάλου έθνους, και η οποία δέν απώλεσεν ου-
δέ μικράν μερίδα της ζωτικης δυνάμεώς της,
οποιαδήποτε και αν ύπήρξαν τα εν διαστήμα-
τι πενήνηκοντα περίπου έτων δυστυχή συμ-
βάντα.

Πρός ύποστήριξιν της αξιώσεώς του ταύτης
έκθέτει ο συναδελφός μας ουτος, οτι τα έθνη
απόλλυνται μεν όταν κατακτηθώσιν, άλλ' είναι
αδύνατον να αποθάνωσι δια του γήρατος, εδοτι
καθέκασον έτος ανανεούνται δια νέων γενναίων·
οτι η Τουρκία εξακολουθει να ηναι νεάνις, ισ-
χυρά και ενεργητική ως άείποτε· οτι είναι δη-
θεν παραλογοισμός η άσφασις, οτι ο Ισλαμι-
σμός ως μη προοδευτική θρησκεία επισπεύδει
την πτώσιν της Τουρκίας· οτι η θρησκεία του
Μωάμεθ εξευγένισε την Ασίαν και την Αφρι-
κήν· οτι οι μουσουλμάνοι εν διαστήματι ενός
περίπου αιώνας κατέκτησαν αυτοκρατορίαν ευ-
ρυχωρότεραν παρά την των Ρωμαίων. Τε-
λευτατον προσθέτει ο συντάκτης του άρθρου αυ-
του, οτι αν οι Ευρωπαίοι συγγραφείς ευρηστούν
το να λάβωσι καλητέρας γνώσεις περί της Ο-
θωμανικης αυτοκρατορίας, ήθελον πληροφορη-
θ ή ότι δέν υπάρχει λαός ευθύτερος, ειλικρινέ-
στερος, φιλοξενεστερος θρησκευτικώτερος, αν-
δρεώτερος και ευρύτετερος από τούς τούρκους,
αίτινες ενήργησαν μεγάλας πράξεις μ' ολίγας
θυσίας, και τότε αντί να γίνωσι γελοιοί αξιούν-
τες να καταστήσωσι την Ελλάδα φραγμόν εις
τα σχέδια της φιλαυτίας και της κατακτησε-
ως, ήθελον ταχέως συναισθανθ ή οτι ο φραγμός

ουτος εύρηθη ήδη, ύπαρχει και είναι η Τουρκία
Σεβόμεθα μεν ως γνώμην και φρόνημα την
γνώμην και το φρόνημα του συναδελφού μας
Ευρωπαίου συντάκτου της έφημερίδος της Κων-
σταντινουπόλεως, άλλά νομίζομεν οτι είναι
και εις ήμάς συγκεχωρημένον να εκθέσωμεν
την ιδιάν μας την οποίαν θεωρούμεν εκ δια-
μέτρου αντίθετον.

Είναι μεν αληθές οτι τα έθνη δέν αποθνή-
σκουσι φυσικώς δια του γήρατος, είναι όμως
αληθέστερον οτι έχουν και αυτα τάς πολιτικας
εποχάς των, ακμάζουν δηλ. παρακμάζουν και
πίπτουν. Οι Αιγύπτιοι, οι Φοίνικες οι Μα-
κεδόνες και οι Ρωμαίοι ησαν έθνη ισχυρά και
ένδοξα, δέν απέθανον μεν φυσικώς, πολιτικώς
 όμως ηκμασαν, παρήκμασαν και έπεσαν, ω-
στε ουδέ λόγος γίνεται πλέον περί αυτών. Οι
οπαδοί του Μωάμεθ εισδελόντες εις την Ασί-
αν και την Ευρώπην κατέστρεψαν το πάν και
εφθασαν μέχρι των πυλών της Βιέννης
των της Ελλάδος περάτων, άλλά πολιτικώς
παρήκμασαν, και αν δέν απέθανον, και διό-
τι, το επαναλαμβάνομεν, τα έθνη δέν αποθνή-
σκουσι άλλά πολιτικώς παρακμάζουν, τούς πε-
ριμένει η αυτη των Αιγυπτίων, των Φοινίκων
των Μακεδόνων και των Ρωμαίων τύχη. Δέν
είναι οθεν η Τουρκία νεάνις, ισχυρά και ενεργη-
τική, ως άείποτε, διότι προ καιρού ηρχισε να φέ-
ρη την πένθιμον στολήν της πτώσεως ζτης δουλε-
ας της. Ο Ισλαμισμός εκ διαμέτρου αντίθετος
εις τάς αρχάς του ευαγγελίου, αί οποιαί ύψωσαν
εις τον κολοφώνα της δόξης τα χριστιανικά έθ-
νη, δέν ηδύνατο να επιφέρη μεταξή της Τουρκίας
ειμή την θαρραρότητα και την άμάρθιαν· ενό-
σω δε τα έθνη είναι θάρραρα και άμάρθη επισ-
θοδρομούσιν, η δε παρακμή και η πτώσις των
είναι αναπόφευκτος συνέπεια της επισθοδρο-
μήσεώς των. Αντί λοιπόν να εξευγένιση ο Ισ-
λαμισμός την Αφρικην και την Ασίαν, ως δια-
τείνεται ο συναδελφός μας συντάκτης, απε-
θαράρωσε και κατερήμωσε τούς τύπους αυ-
τούς, ενω η του Ευαγγελίου θρησκεία διατηρη-
φείσα εις τούς τόπους εις τούς ύποίους ελό-
γως θεωρούνται οι Τούρκοι ουχι ως κύριοι
 άλλ' ως έστρατοπεδευμένοι, συνέτεινεν εις το
να αναδρασθήση μετ' τεσσάρων αιώνων κατα-
πιστικην και ανυπόφορον δουλείαν το Έλλη-
νικόν έθνος, προοδεύον γιγαντιαίως βήμασιν
εις τε τον εξευγενισμόν και την δόξαν, το πα-
ράδειγμα του οποίου θέλουν μιμηθ ή, και η ω-
ρα δέν είναι μακράν, ολοι οι συναδελφοί της λαοί
δια να ζητήσωσι με το πύρ και το ξίφος εις τάς
χείρας την απόδοσιν των φόρων τούς οποίους
εν διαστήματι τεσσάρων αιώνων ταπεινώς και
χαμερπώς έπλήρωσαν.

Αν θέλουν, λέγει ο συναδελφός μας, ν' άνεύ-
ρωσιν οι Ευρωπαίοι την εξασφάλισιν των από
τούς κινδύνους οι οποιοί μέλλουν να προκύψω-
σιν εκ της Ανατολής, οφείλουν να ζητήσωσιν
αυτήν, όπου πραγματικώς ύπαρχει, ύπαρχει
δε, κατ' αυτόν, εις την Τουρκίαν και ουχι εις
την Ελλάδα.

Δια της λέξεως Τουρκία εννοεί βέβαια τούς
μέχρι του Βοσπόρου κατοικούντας λαούς, άλλ'
οι λαοί ουτοι εκτός ολίγων τινών Τούρκων, το
επαναλέγομεν, έστρατοπεδευμένων αυτόθι, απο-
τελούν την μεγαλύτεραν ήμερίδα του στοιχεί-
ου εκ του οποίου επλάσθη το Έλληνικόν έθνος
λειον, μ' άλλας λέξεις είναι Έλληνες και αυ-

τοι διοικούμενοι μεν από Τούρκους άλλ' ουχι
Τούρκοι, και διατηρήσαντες υπό τεσσάρων αι-
ώνων τουρκικην διοίκησιν την θρησκείαν, την
γλώσσαν, τα ήθη και τα έθιμά των· μεταξύ
άρα των Έλλήνων, κατά τον συναδελφόν μας
συντάκτην της Έφημερίδος της Κωνσταντινου-
πόλεως, συγχωνευθησομένων εις έν και σχημα-
τισθησομένων εις κράτος ισχυρόν και ανεξάρτη-
τον δυνάμενον να προοδεύη εν τάχει εις τον
εξευγενισμόν, οφείλουν να ζητήσωσιν οι Ευρω-
παίοι δια την ίσορροπίαν της Ευρώπης την ε-
πιθυμητήν εξασφάλισιν των, από την φιλαυτι-
αν και την κατάκτησιν, και ουχι εις την
Τουρκίαν ητις είναι κράτος ιδανικόν.

Δίδοντες τέλος εις την διατριβήν μας ταύ-
την, διότι η στενότης του φύλλου μας δέν
μας επιτρέπει πλειοτέραν έκτασιν ύπενθυμίζο-
μεν εις τον συναδελφόν μας συντάκτην, οτι,
επεν εις εκ των πεπαιδευμένων νεωτέρων όμο-
γενών μας, οτι η πεύνα, οι κατα-
κλυσμοί και η πανώλης δ-
μοιοιάζουν με την στερείου-
σιν άγρου, ητις προετοιμά-
ζει την άφθονίαν δια το
μέλλον έτος, οτι δε καθ' όμοίωσιν
τα δυστυχήματα τα οποια ύπέστησαν οι Έλ-
ληνες δια τεσσαράς κατά συνέχειαν αιώνας, έ-
τοιμάσαν άπείρων αιώνων ευδαιμονίαν.

— Δια του ισχυρώς άφιχθέντος ένταυθα
εκ του Παιραιώς Αυστριακού άτμοπλοίου άφιχ-
θη και ο πολυειδής ύπηρέτης, την πα-
τριδα και άναδειχθείς ικανός και δραστήριος
κύριος Γρηγόριος Καλοθής, οστις έδωρισθη ως
πληροφουρούμεθα ν' αντικαταστήση τον έν
Σμύρνην Αριστείδην Ψαθην ύπάλληλον του εκει-
σε Έλληνικου Προξενείου, η η φήμη των αντιπα-
τριωτικων πράξεων του οποίου και μάχιστα
η κατ' τον παρελθόντα Οικτώριον διαγωγή
του κατ' τινος αθώου και δυστυχοϋς Έλληνος
χάριν των εκει τουρκικων συγγενών του,
εφθασε μέχρι των Αθηνών. Το κοινόν έπευ-
φήμησε το πατριωτικόν τουτον διορισμόν του
κυρίου Προέδρου του Υπουργείου και Γραμ-
ματιώς των Έξωτερικων, και εύχεται να έδη
αντικαταστατινομένους από Έλληνας τούς
όμοίους του Αριστείδους Ψαθη.

— Την ά. του ένεστώτος έγινε εις το έν-
ταυθα Έμποροδικειον η ψηφοφορία των δια το
1844, έτος Δικαστών και Παρέδρων του αυ-
του Έμποροδικείου Το αποτέλεσμα της ψη-
φοφορίας άπέδη, δια μεν την θέσιν των Δικασ-
τών υπέρ των ΚΚ. Π. Γεραλοπούλου, Αργυ-
ρίου Ταρποχιζή, Ιωάννου Περιδου, Νικολάου
Έμμανουήλ, Αμβροσίου Θ. Παλλη, Ηλίζε
Χαγιά, Χρήστου Παπαγαλιανοπούλου, Ουιχά-
ρη Παλαιολόγου, Λαζάρου Ιωάννου, Στεριού
Καντου, Σταματίου Κωνσταντινου και Α. Λα-
δοπούλου.

Δια δε των Παρέδρων, υπέρ των ΚΚ. Χρισ-
τοφή Έμμανουήλ, Π. Κανεσκήρη, Αργυρίου
Οικονόμου, Κωνσταντινου Παγκάλου, Ν. Γι-
αγιτζή, και Έμμανουήλ Ευστρατιου.

— Πρό τινων ήμερών εξέδθη δια του τύπου
εις φυλλοδιον έπιστολή πολιτική του Κυρίου Γε-
ωργίου Πολυμέρη προς τινα έν Λονδίνω φίλον
του, πραγματευομένη περί της νέας των Έλλή-
νων Πολιτικης μεταβολής της 31 Ιουλίου και περί
της γενησομένης εθνικης συνέλευσεως. Την άνα-
γνωσιν του φυλλαδίου αυτού ως περιέχοντος σπου-
δαίαν ύλην συστάομεν εις το κοινόν της Έλ-
λαδος.

Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν Σφαιραν τοῦ Λονδίνου.

Τὸ τελευταῖον σάββατον ἐδόθη λαμπρὸν γεῦμα ἐντὸς ἐνὸς καταστήματος ἐν Λονδίῳ ὑπὲρ τῆς καθιδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ συντάγματος παρὰ τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος. Ὁ κύριος Θ. Ράλλης ἦτο πρόεδρος τοῦ συμποσίου. Μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων διεκρίθησαν ὁ προλῦτης κύριος Βόριγγος, ὁ κύριος Β. Κοχράνος, ὁ κύριος Χενέκης ἱερεὺς τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας καὶ πολλοὶ τῶν ἐκείσε παρεπιδήμούντων Ἑλλήνων ἐψάλησαν διάφορα ἐθνικὰ ἄσματα παιανίζουσης τῆς μουσικῆς ὁ πρόεδρος ἔκαμε τὴν πρώτην πρόποσιν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος, καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ξενικὴ ἐπιρροὴ ἐμπόδιον μέχρι τοῦδε τὸν Βασιλέα ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς εὐχὰς τῶν Ἑλλήνων. Ἀκολούθως ἔγιναν διάφοροι ἄλλαι προποσεῖς. Ὁ προλῦτης Βόριγγος ἐξεφώνησε λόγον ἐνθουσιαστικὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἠθέλησε νὰ ὑπενθυμίῃ τὰς συνδρομάς τοῦ Κάνιγγος καὶ τοῦ Λόρδου Βυρῶνος ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος διὰ μιᾶς προποσεως ὑπὲρ τοῦ Βρετανικοῦ κοινοβουλίου ὁ κύριος Β. Κοχράνος ἀπεφάνθη ὅτι ἡ Ἑλλάς ἤξιώθη ν' ἀπολαύσῃ τὴν συμπάθειαν τοῦ Βρετανικοῦ κοινοβουλίου. Διὰ τῆς τελευταίας ἐπαναστάσεως οἱ Ἕλληνες ἠθέλησαν ν' ἀνακτήσωσι τ' ἀπωλεθῆντα πρὸ αἰώνων δικαίωματά των, δικαίωματα τὰ ὁποῖα οἱ μὲν τούρκοι ἐσεβάσθησαν, οἱ δὲ Βαβαιοὶ κατεπάτησαν ἀναξίως, Ὁ ῥήτωρ θέλει πάντοτε καυχᾶσθαι διότι συνῆψε τὸ ὄνομά του με ἐκεῖνο τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ὁ μέγας δημαγωγὸς τῆς Ἰρλανδίας Κ. Δανιὴλ Ὁ Κορνέλλος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωάννης Ὁ Κορνέλλος εἰσάγονται τέλος εἰς δίκην. Ἰδοὺ ὁ τύπος τῆς κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν ὁπαδῶν του κατηγορίας (Warrant).

Ἐπειδὴ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Δουβλίνου ὁ Κ. Δανιὴλ Ὁ Κορνέλλος ἐκατηγορήθη μετ' ὄρκου ἐμπροσθεν ἐμοῦ τοῦ Καρόλου Βουρτόνος, ἐνὸς ἐκ τῶν ἐκτὸς Ἰρλανδίαν ἐφετῶν δικαστῶν 1. ὅτι συνώμοσε παρανόμως καὶ ἐπαναστατικῶς μετὰ τινος ἄλλου διὰ νὰ διεγείρῃ τὴν δυσἀρεσκείαν καὶ ἀντιπάθειαν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ὑπηκόων τῆς Α. Μ., νὰ τοῖς ἐμπνεύσῃ τὸ αἶσθημα τοῦ μίσους καὶ τῆς καταφρονήσεως ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ πολιτεύματος τοῦ κράτους, καὶ τῆς ἀντιστάσεως ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως, 2. καθὼς ὡσαύτως ὅτι ἠνάγκασε πλῆθος ἀτόμων νὰ ἐνωθῶσι, μετὰ τὴν ἐπαπειλίαν καὶ τὴν βίαν, νὰ ἐνεργήσωσι μεταβολὰς εἰς τὸ πολίτευμα τοῦ κράτους, 3. ὅτι διήγειρεν αἰσθήματα ἀντιζηλίας καὶ ἀντιπαθείας μεταξὺ τῶν διαφόρων τάξεων τῶν ὑπηκόων τῆς Α. Μ. 4. ὅτι ἐπειράθη νὰ διαστρέφῃ τινὰς ὑπηκόους τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσεως, καὶ μάλιστα τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν εἰς τὴν Α. Μ. 5. ὅτι προσέβαλε τὰ δίκαια διαφόρων ὑπηκόων τῆς Α. Μ. 6. ὅτι ἐδυσφήμησε τὰ δίκαια τῆς Α. Μ. 7. ὅτι ἀφῆρκε τὰ προνόμια τοῦ στέμματος συσταίνων δικαστήρια 8. ὅτι ἐξεφώνησε λόγους στασιαστικὸς καὶ ἐδημοσί-

εῦσε φυλλάδια πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν 9. ὅτι ἐσύναξε πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, [διὰ τῶν ὁπαδῶν του, καὶ εἰς διάφορα μέρη τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου, χρήματα 10. ὅτι ἐπροσκάλεσε συνόδους (meetings) συνθεμένας ἀπὸ αὐτοῦ ὑποπτα 11. ὅτι διήγειρε καὶ ἄλλους ὁπαδούς του διὰ νὰ κάμουν ὁμοίως παρανόμους στασιαστικὰς συνόδους 12. ὅτι ἐδημοσίευσεν στασιαστικὸς λιβέλλους ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ πολιτεύματος τοῦ κράτους, καὶ ἔπραξε καὶ ἄλλας παρανομίας αἵτινες θέλου ἐκτεθῆ ἀπὸ τὸν γενικὸν κατήγορον (attorney-general). — προσκαλεῖσθε, κατὰ συνέπειαν ἐν ὀνόματι τῆς Α. Μ. τῆς βασιλείσεως, νὰ συλλάβετε καὶ ὀδηγήσετε [ἐμπροσθέν μου ἢ εἰς ἄλλους δικαστὰς τῶν ἐφετῶν τὸ σῶμα τοῦ ῥηθέντος (the body of the said), διὰ νὰ ἀπολογηθῆ εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν.

Ἔποσημειοῦται καὶ σφραγίζεται [πρὸ ἐμοῦ τοῦ . . . τὴν . . . Ὀκτωβρίου 1843

— Τὴν 14 Ὀβρίου. — Ὁ κύριος Ὁκαρνέλος, ἅμα εἰδοποιήθη ὅτι ἐμελλε νὰ συλληφθῆ, ἔλαβε τὰ πλέον δραστήρια μέτρα διὰ νὰ καθυσχάσῃ τὸν ἀναθρασμὸν τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ διεγείρουν εἰς τὸν λαὸν τὰ ληφθέντα κατ' αὐτοῦ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως μέτρα. Ἐσπευσεν ὅθεν νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἀκολουθοῦν εἰς τὸν λαὸν τῆς Ἰρλανδίας προκήρυξιν.

Μερίον - Σκουαρρέ, 14 Ὀβρίου.

Ἄγαπητοί μου συμπολίται! Σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι σήμερον ἔδωκα ἐγγύησιν διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ ἐμαυτὸν κατηγορηθέντα ἐπὶ συνομοσίᾳ ἢ ἄλλοις ἐγκλήμασι, τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐνόρκων. Σᾶς προτρέπω νὰ μὴ νευτὰ ἡσυχίᾳ πᾶσα ἀπόπειρα κατὰ τῆς κοινῆς ἡσυχίας θέλει εἶσθαι ὀλέθριος καὶ κατακριτέος. Ἐπομένως [ἀκούσατέ με, ἀγαπητοὶ συμπολίται, μὴν ἀποπειραθῆτε νὰ διαταράξετε τὴν κοινὴν ἡσυχίαν, νὰ παραβιάσετε τὸν νόμον ἢ νὰ πράξετε κίμμιαν ἀταξίαν. Ἡ παρμικρὰ κατὰ τῆς κοινῆς ἡσυχίας προσβολὴ δύναται νὰ καταστρέφῃ τὰ δίκαια τῆς τόσον σπουδαίας ὑπεθέσεώς μας ἥτις ἐντοσούτω δὲν θέλει μείνει ἀθρήμβευτος. Ἐὰν εἰς τὸ διάστημα τῆς παρούσης κρίσεως ἢ περιστάσεως ἀκολουθήσῃτε τὰς πραραγγελίας μὲ ἢ ἐνεργήσητε ἐν εἰρήνῃ, ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἐννόμως, δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ὁ καιρὸς δὲν εἶναι μακρὰν καθ' ὃν ἡ ἀξιοσεβαστος ἡγεμονίς ἡμῶν θέλει δικτάξῃ τὴν ἐναρξιν τοῦ εἰς College-green Ἰρλανδικοῦ βουλευτηρίου. Πᾶσα τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ἀπόπειρα διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν κίνησιν τῆς ἀνακλήσεως (gappel), κατέστη ἀνίσχυρος καὶ ἡ σημερινὴ θέλει ἀποθῆ ὡσαύτως ματαία, ἂν ὁ λαὸς δὲν δώσῃ αἰτίαν εἰς κίμμιαν ἄνομον κίνησιν. Μένετε ὅθεν ἡσυχίᾳ καὶ θέλομεν θρημβεύσει.

Ἐχω τὴν τιμὴν κτλ. Δανιὴλ Ὁ Κορνέλλος.

Κύριε Συντάκτα τοῦ Ἑρμού.

Τὰ πράγματα λόγῳ οὐ χρίζει. Τί ἐχρεῖα ζῆτο τόσο λόγοι, τόσοι μακρολογίαι, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι τὰ πράγματα ἀναρροῦσι; ἀφοῦ τέλος πάντων ὁ Ἀνεξάρτητος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν μᾶς εἶπον τόσα καὶ τόσα διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξουν τὸ δυνατόν τῆς συνταγματικῆς πολιτείας ἄνευ

δευτέρας Βουλῆς, διατί δὲν μᾶς ἀνέφερον ἐπὶ τοῖς λαοῦ καὶ ἐν παραδείγμα πρὸς βεβαίωσιν τῶν λέγων των; καὶ ἀφοῦ δὲν ἔχουν, ἀφοῦ τὰ πράγματα μαρτυροῦσι τὰ ἐναντία ἀφ' ὅτι λέγου, πρὸς τι νὰ μακρολογῶσι καὶ νὰ περιτολογῶσι τοσούτον! θέλου τάχα νὰ μᾶς συστήσουν νέαν πολιτείαν τοῦ Πλάτωνος! ἢ θέλου νὰ μᾶς κάμουν Ἀγγέλους ἐν ᾧ εἴμεθα ἄνθρωποι! ἐν συντόμῳ ἀφοῦ ἡ ἱστορία μᾶς λέγει ὅτι ἡ δημοκρατεία μόνη ταχέως ἢ ἄργα καταλύεται, ἀφοῦ δὲν μᾶς ἀναφέρει ὅτι ὑπῆρξε ποτε συνταγματικὸν πολίτευμα ἄνευ δευτέρας Βουλῆς; ἀφοῦ κἀνὲν ἀπὸ τῶν σημερινῶν κράτη τὰ κυβερνώμενα μετὰ συντάγματα, δὲν ὑπάρχει ἔχον Βουλὴν μίαν καὶ μόνην ἀφοῦ καὶ αὐτὸ τὸ Ἀμερικανικὸν πολίτευμα, τὸ ὁποῖον νομίζεται ὡς ἐντελέστερον, καὶ τὸ ὁποῖον ἐυστήθη καὶ ἄνευ ἀριστοκρατικοῦ στοιχείου, ἐπαγιώθη ἐπὶ τῆ βᾶσει τῶν δύο Βουλῶν αὐτῶν ἀφοῦ τίλος καὶ ἄλλα πρὸ ἡμῶν κράτη ἐζήτησαν νὰ πραγματοποιήσῃσιν ὅτι καὶ οἱ Συντάκται τοῦ Ἀνεξαρτήτου ζητοῦν σήμερον νὰ μᾶς συστήσουν, καὶ ἀπέτυχον, μὴ συμβιβασθέντων τῶν πραγμάτων μετὰ τὰς φανταστάς ἰδίας των, πᾶς νὰ θέλωμεν ἡμεῖς σήμερον νὰ τὸ ἐπιστηρίξωμεν καὶ νὰ τὸ συστήσωμεν εἰς τὸ κράτος χρεῖζον τῆς μεγαλητέρας μονιμότητος καὶ παγιότητος! Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι μικρὸν, εἶναι πολὺ σπουδαῖον, καὶ ἀπαιτεῖ μεγίστην σκέψιν καὶ πολιτικὴν πείραν ἄς μὴ πράττωμεν ὅτι οἱ φρόνιμοι ἀποδοκιμάζουσι, ἄς μὴ μιμούμεθα τοῦς οὐματίας νεανίσκους οἵτινες μόλις ἐξερχόμενοι τοῦ διδασκαλείου, φαντάζονται ὅτι γνωρίζουν τὰ πάντα, καὶ τολμῶσι νὰ καταφέρουνται ἐναντίων καὶ αὐτῶν τῶν σοφωτέρων τῆν Εὐρώπης ἀνδρῶν.

Ἄς ζητῶμεν μᾶλλον πράγματα, καὶ ἄς ἀποφύγωμεν τὰς διὰ μεγαλόρρημοσύνης ἀποδείξεις ἢ τὰ ὄνειροπαλήματα.

Τὰς ὀλίγας ταύτας σκέψεις μου παρακαλῶ Κ. Συντάκτα, νὰ καταχωρήσετε εἰς τὴν ἀξιότιμον ἐφημερίδα σας ἂν τὰς ἐγκρίνετε.

Π. Ζ.

Εἰδοποίησις. — Ἡ ὑποραιομένη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4148 καὶ ἀπὸ τῆς 13 Φεβρουαρίου τ. ε. συμβολαιογραφικῆς πράξεως τοῦ Συμβολαιογράφου Τήνου Κ. Ν. Ζάρπα ἠγόρασα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου Σάββαν Καρδαράκη ἕνα χωράφι εἰς τὴν λεγομένην Ἀληπράντε πλησίον τοῦ χωρίου Ἀρυάδου τοῦ δήμου τῆς Τήνου, ἐμπεριέχον πλάμπελια καὶ ἄλλα διάφορα δένδρα πλησιάζει μετὰ τοῦς ἀγροὺς τοῦ Γεωργίου Λούβαρη, τῆς Φλωρὴν τῆς χήρας Νικολάου Μηνάρδου καὶ ἐμὲ τῆς ἰδίᾳς διὰ δραχ. 480. Εἰδοποιῶ ὅθεν ὅσους δύναται νὰ ἔχωσιν ἀπαιτήσεις ἢ ἀξιώσεις ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κτήματος νὰ προσάγωσιν αὐτὰς ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, ἄλλως χάνουσι πᾶσαν ἐπὶ τοῦ εἰρημίου κτήματος ἀπαιτήσιν των.

Ἐν Τήνῳ τὴν 22 Ὀβρίου 1843
Διὰ τὴν ἀγρόμματος Εἰρήνην σύζυγον Μάρκου Γρηγόρη, Γ. Μπουρνιάς.

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον.
Τιμὴ ἐτησίᾳ τῆς Εφημερίδος ἐντὸς τῆς ἐπιγραφείας Δραχ. 30.
καὶ ἐκτὸς 36,
Τιμὴ καταχωρήσεως διὰ τὰ δικαστικὰ λεπ. 12 δι' ἐκάστην γραμμὴν